

26. navadna nedelja - Rožnovenska

Pirniče, 1. oktober 2017

»Odpiranje za Božjo navzočnost«

Dragi bratje in sestre!

Z današnjim dnem, današnjo, rečemo ji rožnovensko nedeljo, začenjamo mesec oktober, ki je na poseben način posvečen molitvi rožnega venca. Ta starodavna, med vsemi najbolj katoliška in evangeljska molitev, v zadnjih časih vedno bolj izgublja bitko z množico elektronskih naprav, ki se pulijo za našo pozornost in trenutke našega prostega časa. Če se je družina svoje dni - še ne toliko časa nazaj - ob večerih zbrala okrog družinske mize ali peči in večer preživela v pogovoru in molitvi rožnega venca, je danes to vse drugače. Ko bi vsaj skupaj gledali televizijo in se morda potem pogovorili o tem, kar smo videli; a žal je tudi tega med nami vse manj. Danes pogosto visi vsak za svojim ekranom, na prenosniku, tablici ali telefonu in se ukvarja s popolnoma nepotrebni stvarmi, medtem, ko se za brata, sestro, starše ali otroka komajda zmeni. Ja, v čudno smer nas nese tok časa.

Če na molitev rožnega venca res gledamo le kot na dolgočasno ponavljanje oguljenih obrazcev, potem je bitka za našo pozornost že v naprej izgubljena. Pobijati zmaje ali vesoljce, ki ogrožajo naš planet je neskončno bolj zanimivo. In če vprašaš otroka (s tem mislim tudi na otroka v narekovajih) ali bo rajši sédel k molitvi ali k igranju igrice pred računalnikom, je odgovor že v naprej jasen.

Zakaj je molitev rožnega venca dolgočasna? Največkrat zato, ker jo ne osmislimo. Če se bomo pred molitvijo rožnega venca ali morda celo pred vsako desetko z otrokom pogovorili za kakšen namen molimo, bo pri molitvi raje sodeloval. In potreb, za katere je dobro moliti, nam ne zmanjka: molimo lahko za to, da bi nam Gospod v naših pogovorih navdihoval prave besede in odločitve, da bi bili ob pravem času na pravem mestu in bi našli za vsakega človeka pravo besedo. Molimo lahko za to, da bi imeli pravilen odnos do gmotnih dobrin, do premoženja, da nas skušnjava po tem, da bi imeli čimveč, več kot drugi, ne bi zapeljala na kriva pota. Molimo lahko za mir v naši družini in med sosedi; za solidarnost in potrpežljivost v naših medsebojnih odnosih. Molimo lahko za vztrajnost in zbranost pri učenju in delanju domačih nalog; za varno pot v šolo in domov; za naše učitelje in sošolce, da bi se v razredu vsi dobro počutili; da bi bili odprti in pošteni tudi do tistih, ki jih drugi morda ne sprejemajo.

Razlogov za molitev je vedno več kot dovolj. Prav tako nam tudi primernih trenutkov zanjo ne zmanjka, če se odločimo, da bomo čas kvalitetno porabljali. Moliš lahko, ko si sam ali z drugimi v avtomobilu; ko čakaš na avtobus ali vlak; ko si v trgovini in čakaš pred blagajno. Moliš lahko na popoldanskem sprehodu, ali v čakalnici pred zdravnikom. Kar pomislimo, koliko časa čez dan izgubimo za povsem nepotrebna ali celo škodljiva razmišljanja. Če bi tretjino tega časa namenili molitvi rožnega venca, bi se v srcu počutili povsem drugače, kot se sicer. Molitev namreč pomirja srce in vanj prinaša veselje. Ko moliš za nekoga, je kakor da bi mu dal darilo in to je osrečujoče za oba: tega, ki prejema in tega, ki daje.

Molitev, dragi bratje in sestre, ni le dolgočasno ponavljanje obrazcev temveč postopno odpiranje za Božjo navzočnost. V molitvi Bog vstopa v nas, v naše življenje, v naše odnose. In njegova bližina je osrečujoča. Otrok morda danes tega še ne čuti; a ko vidi moliti svoje starše, je to zanj nedvoumno sporočilo, da molitev je nekaj dobrega, za kar se splača truditi in v tem vztrajati. Prej ko slej bo blagodejne učinke molitve začutil tudi sam, če ga le ne bomo mi sami prikrajšali za to izkustvo, govoreč mu na sto načinov, da se molitev ne splača. Splača se. Brez skrbi. Morda ne takoj in morda ne na način, kot ga pričakujemo mi. Nedvoumno pa molitev prinaša blagoslov, če le ne zakrknemo svojih src in dovolimo, da nas Božja bližina nagovori. Amen.